

DE LAATSTE WINTER

GRATIS verzending

Bij een online bestelling t/m 16 september

Al als jong meisje schreef ze verhaaltjes bij haar tekeningen en ze sprak vijf talen vloeiend toen ze afgestudeerd was. De debuutroman van Femke Roobol (Den Haag, 1966) heet *De laatste winter*.

Femke Roobol
DE LAATSTE WINTER

1944. De Amsterdamse Anna Verbeek vecht met haar moeder en jongere zusje tegen de honger. Er is haast geen voedsel en brandstof meer in de stad. Bovendien maakt ze zich grote zorgen om haar jongere broer Maarten, die bij de razzia in Putten is opgepakt en weggevoerd in een trein. Ook na de bevrijding ontbreekt elk bericht. Maar dan komt Anna op het spoor van een jongen die het concentratiekamp Neuengamme heeft overleefd en sprekend op haar broer lijkt... Wat is er met Maarten gebeurd?

Paperback 352 blz.

NR 65 992 29 € 18,95

LEDEN € 17,62

ALS 2E BOEK € 15,16

Femke: 'Ik houd van taal en geschiedenis. Mijn boek speelt zich af in een tijd waar iedereen wel van gehoord heeft: 1944-1945. De hongerwinter was in volle gang, er waren razzia's en er werden mensen afgevoerd naar kampen in Duitsland. Ik heb daar natuurlijk van alles over geleerd op school, maar toen ik origineel archiefmateriaal ging opzoeken en met overlevenden en nabestaanden ging praten ging het pas echt voor mij leven. Het drong toen pas tot mij door hoe verschrikkelijk die oorlogsperiode geweest is. Omdat ik graag wil dat mijn lezers ook gaan voelen hoe het was, heb

ik het verhaal verteld van een gewone Nederlandse familie, tegen het decor van de oorlog.'
Geen typisch oorlogsboek dus, maar een verhaal over een gezin dat die verschrikkelijke tijd moet doorstaan. Wij volgen een broer en een zus uit Amsterdam, die elkaar kwijtraken bij de razzia van Putten en die te maken krijgen met verdriet, honger, pijn, verlies en rouw. En na de oorlog moet het leven weer opgepakt worden.

'Ik kwam op het idee om *De laatste winter* te schrijven toen ik de tv-serie *In Europa*

van Geert Mak volgde. Daar werd verteld over soldaten in de Eerste Wereldoorlog die niet meer wisten wie ze waren. Sommige van deze soldaten werden door verschillende families als hun verloren zoon aangewezen; dat laat zien hoe bizar

beter ging uitzoeken ontdekte ik dat de ongeveer zeshonderd mannen die op één dag in het Gelderse dorp Putten zijn opgepakt in Neuengamme terecht zijn gekomen, en zo werd de hoofdlijn van mijn boek geboren.'

Femke: 'Toen mijn uitgever opmerkte dat het stuk over het kampeven vlakker was geschreven dan de rest van het boek moest ik haar gelijk geven: normaal gesproken ga je je inleven in het verhaal, maar deze verschrikkin-

Ik ben echt geraakt door de mensen die ik ontmoet heb

Lezersreacties

Helma: *De laatste winter* is met ontzettend veel gevoel geschreven. Het verhaal grijpt je en laat je niet meer los.

Witte maan: Wij jongeren, die het geluk hebben zonder oorlog op te mogen groeien, kunnen deze verschikkingen amper voorstellen. Om de gedachte aan deze verschrikkelijke tijd toch vorm te kunnen geven zijn er natuurlijk genoeg films en boeken die ons allerlei details kunnen vertellen, maar een ontroerend verhaal als *de laatste winter*, heb ik de laatste tijd nog niet gelezen. Ik kijk uit naar verdere boeken van deze getalenteerde schrijfster!

Deze verschrikkingen wilde ik op afstand houden

mensen kunnen reageren in hun rouw, dat vond ik een interessant thema. Omdat ik het over een Nederlands onderwerp wilde schrijven, heb ik de Tweede Wereldoorlog als achtergrond genomen. Ik kende het verhaal al over het kamp Neuengamme, bij Hamburg. De gevangenen zijn in de laatste oorlogsdagen op een paar boten gezet in de Lübecker bocht, waar velen de dood vonden. Pas toen ik dat gegeven

Als onderdeel van haar onderzoek heeft Femke het kamp Neuengamme en het strand van Neustadt bezocht. Zij is in Putten rondgeleid door een nabestaande, die vijf jaar oud was toen hij zijn vader weggevoerd zag worden, en ze heeft de laatste nog levend teruggekeerde van de razzia leren kennen. Door de persoonlijke insteek die zij heeft gekozen werd het schrijfproces soms heel intens.

gen wilde ik op afstand houden. Ik ben blij dat ik het toch uitgediept heb. Het heeft mij slapeloze nachten gekost, maar de versie die nu in het boek staat is veel persoonlijker geworden. Het klinkt misschien gek, maar ik ben echt geraakt door de mensen die ik ontmoet heb en ik zal nog lang de herdenking van de slachtoffers van Putten bijwonen.'